ВИГРАШНІ КВИТКИ всіх трьох займів з заладчками: на 1 займ від 30 карб., та на II й III займи від 25 карб. продає
Банкирська контора
М. П. АЛЬПЕРИНА
Київ, Хрещатик, 19, телеф. 1218.
2 января, 1 марта і 1 мая виграють 900 квитків **всього 1.800.000 карбованців.**

Театр Городського Народнього Дому
Трупа українських артистів **Миколи Садовського.**
Сьогодня, 11-го декабря, ідуть вистави: ранком від 10 к. до 50 к. оперета, на 3 д. Квитки-Основяненка. У вечері у 9-й раз Старицької-Черняхівської. У 5 дії військовий оркестр виконає на сцені „Марш Дорошенка“, муз. Лисенка. Почат. ранком о 1 г. дня, у веч. у 7½ г., кінець у 11½ г. веч. Завтра, 12-го, по цінах від 10 к. до 1 р. 20 к. **ЛИХА ИСКРА ПОЛЕ СПАЛИТЬ САМА СЧЕЗНЕ.**
Сватання на Гончарівці
Гетьман Дорошенко на 5 дій і 6 отм.
У вівтор. 13-го, ком. опер. **ЕНЕЇДА.** У середу, 14-го, у 1-й раз по відновленню **ПО НАД ДНІПРОМ.**
У четвер, 15-го, для першого виступу артиста т. Іванова **ГАЛЬКА.** У суб. 17-го, у 1-й раз нова пьєса Н. Гордіна
ЗА СИНІМ МОРЕМ
перек. Волонера. Квитки продаються. Відповідальн. режісер М. САДОВСЬКИЙ.

Городський Театр. Дирекція С. В. Брикіна.
Сьогодня, 11-го дек., дві вист: ранком по запад.-ост. цін. Бер. уч. д-ки: Міловідова, Рудницька, Рибчинська, Хайтонова, л.л. Брайнін, Долінін, Розвазовський, Гізлров. Рибінов і балет під опуд. М. Новаковського. Поч. в 12½ г. дн. У вечері по звичайн. ціні **„ГУГЕНОТЫ“** Бер. уч.: д-ки Бруні, Норська, Драгомирецька, Черненьковій, Шидловський, Внуковський. Літічевський, Діденко, Ковалевський, Рабінов і балет. Поч. о 7½ р. в. Завтра, 12-го, на користь неімож. слухач. вищ. жін. курс. Й медичн. одна—**ЕКСТРЕН. СИМФОНІЧ. КОНЦЕРТ** при уч.: Л. Г. Гашинської, Ф. Г. Орішевича, А. Д. Качановського, хлор. Петерб. конс-рв. М. Г. Єдренко і побільш. опери. оркестр під. опуд. А. Н. Штейнберга. Квитки, що лишились, продаються в касі театру. У вівтор. 13-го, в 8-й раз, при повн. нов. обст. **„KAMO ГРЯДЕШИ“.** (Quo Vadis). В середу, 14-го і-е. **„СЕВИЛЬСКІЙ ЦИРУЛЬНИКЪ“.** 2-а. **„БАЛЕТЪ. ДИВЕРТИСМ.“.** В четв. 15-го. **„ТАНГЕЙЗЕРЪ“.** Незабаром вистава, буде в 1-й раз в Київі нов. оп. **„ИЗМѢНА“**, муз. М. М. Іпполітова-Іванова, сюж. по др. кн. Сумбатова. Постан. С. Ф. Гедеонча.

УКРАЇНСЬКА АРТИСТИЧНА ВИСТАВКА.
Городський музей, що-денно, від 10 до 4 г.
12-855-1

Дозв. Київськ. учебн. округом КУРСИ **БУХГАЛТЕРІЇ** **А. П. БОБИРЯ** у Київі, Софіївська 5 Для обох полів, прийом у всякий час. Шашкої і грунтовно вчуч. двойн. іт. бухгатерії усякого ви кроях і листовно. Иногор. умови висилаються безплатно.

ПОДАРУНОК НА РІЗДВЯНІ СВЯТА
Ілюстрована
ІСТОРІЯ УКРАЇНИ
проф. **Михайла Грушевського.**
Велика, для всіх приступно і зрозуміло написана ІСТОРІЯ (коло 550 сторін.), гарно видана, багато ілюстрована (400 ілюстрацій, знимків, портретів), багато карт і планів. **ЦІНА** без пересилки і оправи **2 рублі**. Оправлені примірники на 60 копійок дорожче. Висилає наложн. платою *Книгарня Літературно-Наукового Вістника*, **Київ**, *В.-Володимирська, 28.* 5-867-1

Купуйте одривний ілюстрований **КАЛЕНДАРЬ „ЧАС“ на 1912 рік**
Повні календарні відомости, оповідання про головні події з минулого життя України, життєпис українських вчених, письменників, артистів, гетьманів та инших діячів, вірші, байки, пісні, співомовки, сила приказок, жартів, загадок, практичних порад, малюнків (портретів) і т. п. МАЙЖЕ УВЕСЬ МАТЕРЬЯЛ НОВИЙ.
Ціна: 30, 50 і 75 к.
Склад видання в крамниці „ЧАС“, Театральна пл. 48.

Hofrat D-r Wehbe въ Дрездені пише: натуральна гірка „Франца Іосифа“ вживалась мною з великим успіхом в клиниці для жіночих слабуваннів. Через те що досягається певний слабительний вплав води „Франца Іосифа“ я її можу раяти, як найкращий засіб.

Безкостим языком.

Опікшись і навіть пересварившись на ганебній справі Юшинського з ритуальними убивствами Меньшиков з Савенком помирились на мазепинстві та пруських марках і виступили в зворушливій єдности на сторінках одного і того ж самого числа „Нов. Врем.“. Недавній брехун, за якого навіть Меньшиков перестав був ручитися, раптом зробився в редакції Суворинської газети „многоуважаемымъ“, а Меньшиков од цього сьвятого обманника, якому сам видав свідоцтво брехливости, черпає тепер свої доказ проти українського руху. Чудова картина, але така вона, як на теперішні часи та на цю невеличку, але чесну компанію,—звичайна й сподівана...

Не задовольнячись облудними статтями в „Кіевлянинѣ“ та докладами в київському клубі націоналістів Савенко зважився нарешті виступити перед ширший світ і подивитись з гастролями до Петербургу та Москви. Що говорить він там про українську справу, ми знаємо, бо сотні раз чули ми з уст цього відомого облудника. Більш од того, що писав у „Кіевлянинѣ“, очевидно не міг і тепер сказати Савенко. Єдине, що ми тепер нового знаходимо в петербурзьких гастролях Савенка, то це хіба те, що до авторитетів українства зачислено вже й А. Стороженка,—того самого Стороженка, що свіжо оце, на днях іще, виступив з своїми інсинуаціями на українство в київському клубі націоналістів. Петербург далеко, і от Савенко вже сміливо поруч Чубинського, Антоновича і Драгоманова цітує там і нового „авторитета“: „проф (!) А. Стороженко открыто (ще б пак!) сказать, что Украина должна быть королевствомъ подъ эгидой Габсбургскаго дома“. І справедливо: хто там у Петербурзі чув про А. Стороженка, а як призвище його кінчається на *ко*, то новий сепаратист готовий.

А тим часом промови цього гастрольора наробили, як видно, по чорних закутках столиць чимало шелесту. Меньшиков ударив на ґвалт і обвинувачує за потурання українському рухові не його иншого, як навіть Імператора Олександра III. Згряя петербурзьких „тоже малороссовъ“ усяких „земляніцъ з циноковими гудзиками“, раптом перевернулась під спритним пером Меньшикова в авангард українського війська: „они,-бачте,-постепенно отвоевывали для украинофильства одну позицію за другой: то выхлопочутъ издательство малорусскихъ книгъ, то шевченковскія панихиды, обѣды и вечера, то переводъ Евангелія на малорусское нарѣчіе, то памятникъ Богдану Хмельницкому”... А разом на України пішло-пішло для мазепинства українські драматичні труппи, що зробили сцену „школой украинскаго сепаратизма“...

На більше „фактів“, що доводили б істнування й войовничі заміри „мазепинства“, не спромігся навіть сам Меньшиков, не дурно ж прозвавши „отцемъ лжи“ за свою конкуренцію що до цього з київським Савенком. Розуміючи, що панахиди, обіди з вечерями й саме видавництво ще не такі страшні речі, щоб ради них скинути ґвалт, Меньшиков у своїй величезній статті рясно скроплює ці невинні „оказательства“ водицею наївних і суперечних міркуваннів і густо посипає та приперчує їх такими сакраментальними словечками як „государственная измѣна“,„заговор“,-то-що. Як з панахид та обідів народилась державна зрада—то вже секрет Меньшикова, якого ми не можемо дібти. Але з доволі простих питання: та невже авторі оцих беглядих дурниць хоч самі вірять у власні вигадки? І за кого вони мають свою авдіторію, коли зважуються виступати перед нею з такими „фактами“ й „доказами“? Що це—знущання над добрим розумом, чи необмежене нахабство людей, що всякий стид і сором згубили?..

А втім вони, певне, добре знають свою публіку, бо, коли вірити „Новому Времени“,—докладі и пренія часто прерывались рукоплесканіями, а заключительное „заявленіе“ собранія въ совѣтъ старшинъ оглашено буквально при громѣ рукоплесканій“. А „заявленіе“ не вимагає, щоб доклад Савенка й дебати надрукувати і по ширити між членами Думи і Ради та громадськими діячами і ще „особо довести до свѣдѣнія“ міністрам то, про що напіли безсоютні панахиди і обіди.

Савенко чудово знає свою публіку, і своя публіка не гірше знає й свого Савенка...

Два сини.

Український народ сподобився великого щастя: до його признаялися ще два сини його. Один, правда, син старий, що й давніше робив собі кар'єру на своєму „тоже-малоросіянинѣ“, зате другий—молодий, свіжо виличенний, мовляв, бо тільки недавнечко просіяніє пістав. Але обидва роспинаються за свою любов до „малорусского народа“, обидва тепер про його тільки й говорять, обидва сяють на його користь завзяттям, як... ну, як допіру вичищені самовари.

Обидва сини... ми й забули подати їх наймення: один д. Локоть, колишній трудовик, другий д. Савенко, колишній... та хто може сказати, чим колись був Савенко! І д. Локоть, і д. Савенко, які ще недавно змагалися про „мазепинство“ в київському клубі націоналістів, тепер прилипли до одного джерела, щоб довести свою любов до „малорусской вѣтви русскаго народа“. І д. Локоть, і д. Савенко однаковим способом доводять свої погляди, і той і другий посилаються на небіжчика Столиніна й його іменем—однаково виволять на чисту воду „мазепинское движеніе“. Правда, д. Локоть, як молодий син, трохи навіжнятий і соромиться на всю горлянку кричати й навіть ніби обороняє „этнографический національизмъ“. Зате надолужує більш досвідчений старший брат його, який навіть злахт в українському клубі не позбавив колись своєї милостивої уваги. І дякувати цим двом синам, українське питання за останні дні зробилося в Росії досить сенсаційним, що не сходить з газетних сторінок.

Та подяка подякою, а не завадить і порівняти, хоч на одному пункті, те, що говорять обидва сини, тим більш, що на одне джерело обидва вони посилаються.

Обидва вони розмовляли про українство а небіжчиком прем'єр-міністром Столиніним. Першим розмовляв д. Локоть. Як це молодий і недосвідчений син, він образився за те, що українців у відомому циркулярі виродцями найменовано, і так просто про це й заявив Столиніові.

„Да,—сказалъ Петръ Аркадьевичъ—это была несомѣнная ошибка! Я не знаю, какъ этотъ терминъ попалъ въ циркуляръ! Во всякомъ случаѣ его употреблять по отношенію къ малороссамъ не слѣдовало!.. Противъ этнографическаго національизма государство ничего имѣть не можетъ. Мы боремся и будемъ бороться съ украинствомъ только постольку, поскольку это теченіе является антигосударственнымъ“.

Другим говорив з Столиніним другий син „малороссійской вѣтви“ і почув од небіжчика вже зовсім инші речі. „Пропаганда мазепинскаго движенія,—мовив цим разом Столипін,—ведется въ нашемъ краѣ на русскихъ марокъ“.—„Да, говоритъ,—дагіденько завважив д. Савенко,—„Не говоритъ,—прикинувши на його Столипіна,—а правительство располагаетъ документами, подтверждающими это“.

Ви завважили, що Столипін кожного разу говорить те, чого бажає той чи инший син „малорусской вѣтви“? Соромливий син, д. Локоть, що поки дарує нас правом на „этнографическій національизмъ“—і Столипін з ласкавим виразом і без сварки поспішає його задовольнити: „противъ этнографическаго національизма государство ничего имѣть не можетъ“. Безсоромного сина, д. Савенка, вже не піймаєш на вудочку этнографичного національизму, коли навіть плахта для його синоним сепаратизму й мазепинства стала—і Столипін зараз же виступує перед д. Савенком з сумною державною архива таємні документи про пруські марки... І цікаво, що обидва вірні сини й досі держали тільки для себе ці надзвичайної ваги таємниці, якими поділився з ними перший міністр, і вийшли з ними на люде тільки тоді, як автора сенсаційних заяв не стало вже на світі. І ще мабуть цікавіше, що Столипін д. Локтя повищив як-раз ук-